

שלמה אביו: פנתרים שחורים

א

בְּנוֹ שֶׁל מִתְקִין הַמְטָאָטָאִים
מִלְאוּ לְבוֹ לְשׁוֹרֵר לָנוּ
בְּשׁוֹרָה קִטְנָה כְּעֵב כְּכַף יַד אִישׁ
מִשְׁלָנוּ מֵשֵׁב רוּחַ פְּתָאִים
מִמִּשְׁשׁ רוּחַ קָר מִכָּל עֵבֶר
מִרְגִישׁ בְּרֶק גּוֹקֵב עִם
כְּלֵי רַחֵם וּבְעֵלּוֹמִיו
גְּלוּמִים גְּשָׁמֵי רַחֲמִים.

בוֹרָא בְּשִׁרִירוֹת יִצְרוּ עֲקֵדָה
הַקְּרוֹב מִדֵּי לוֹ כְּדֵי לְהַקְרִיב.
בוֹרֵר עֲבוֹרָנוּ זְדוֹן
פֶּשַׁר רַחוּק לֹא נִבִּין:
יִתְבַּזְרוּ רִבְבוֹת מִכֶּם עַל דְּרָךְ
עַד נֵעַר בְּכֶם עוֹד יִרְאֶה דְּבִיר.

ב

אמא אני עושה לךם פנים
 של אריות רעים ונמרים
 את הנורים להרחיק הלאה
 ואחר כך בשאני לעצמי אמא
 אף בצפרני איני משכיל
 לקלא תולעים תמות של בכי

ג

כאבן שבה לקרקעית
 כבד והולך לחיות
 מרחבי מערב גם מנרח
 לכרישים חלקים להוריש
 לסרטנים מהירים לנטש
 שושנת פוונים במאון.
 מצח שחם אז
 ללפת בכפות
 לעצם עינים
 במאמץ לראות
 איך שטו בי
 התם גם פה.